

mènes vist af Jurister i Almindelighed nu om Stunder, at Domstolene ikke kunne afgøre, hvorvidt en Lov er grundlovmæssig eller ikke. Det skal jeg ikke afgøre, det har ikke været mig saa meget om at gøre som at opløse Sagens politiske Historie. Nu foreligger der altsaa her et Forslag fra Regeringen, baseret paa, kan jeg gerne sige, den parlamentariske Erfaring, som vi have indhøstet gennem 20 Aars Drøftelse af disse Spørgsmaal, et Forslag fra Regeringen, der udtaler det udtrykkelig — og jeg vil bede de ærede Herrer lægge Mærke til, at i Motiverne til Forslaget hedder det udtrykkeligt: at Hensigten hermed er at værgе de paa-gældendes politiske Rettigheder — et Forslag, som nu ikke har foranlediget nogen Indsigelse fra Højres Side, men saa er der forbeholdt os den Overraskelse at se det ærede Medlem fra Høje staa op og gøre sig til Tolk for alle disse gamle afslagne Meninger, som Højre hylde for 20 Aar siden. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem overhovedet er i Stand dertil. Gaa nære nu de Meninger, han vil, om det her foreliggende Forslag, det kan han dog ikke benægte, at der er nogen Mulighed for, at vi ved denne Bestemmelse kan have Udset til at fri 50,000 gamle for Fattigvæsenets Nag. Han mener, det kunde gøres fyldigere og bedre, men at der er Udset til at naa det, derom tror jeg, at han dog ikke rejser Tvivl. Tør da det ærede Medlem, ved at rejse sine Grundlovsindvendinger, virkelig være med til at lægge Hindringer i Vejen for, at noget saadant kunde opnaas? Jeg vil kun udtale dette, at det har overrasket mig i en ganske overordentlig Grad, at det ærede Medlem virkelig har kunnet lade sig drive til at fremstille Indvendinger af denne Art, og det er noget, som vil blive optegnet i Demokratiets Annaler.

Men det ærede Medlem gif videre og dristede sig til at optræde ogsaa som Regeringens Ordfører, idet han forsikrede, at ingen Regering vilde driste sig til at indlade sig paa et Forslag som dette, naar man ikke med langt større Nøjagtighed havde kunnet beregne, hvad det vilde komme til at koste. Det er nu mærkeligt nok, at Beregningen stiller sig for det ærede Medlem i et saa forfælsk Lys, alt efter som Beregningen anvendes. Naar det drejer sig om, hvor meget der skal komme de fattige til Gode, er det ingen Ting, saa saa de ikke Pengene, men drejer det sig om den Byrde, den Forpligtelse, det vil komme til at paahvile Staten, er det noget ubegrænset stort, som ingen Regering kan driste sig til at paatage sig Ansvar for. Det samme kommer igen,

naar der tales om de gamle, der efter dette Forslag blive satte paa Sultekur og ikke saa mere end det tørre Brød, men under en anden Vending fremtræde de som et søgt og godt Parti. Det ærede Medlem har gjort sit til overhovedet at gøre hele denne Sag til Genstand for Løjer, jeg vilde ønske, han ikke havde gjort det. For øvrigt opfatter jeg det ærede Medlems Henvendelse til Regeringen med denne Forsikring om, hvad ingen Regering tør vove at paatage sig, nærmest som en Udtalelse fra ham til Regeringen i denne Retning: Gaa dog endelig ind paa det, som her foreligger, thi det ærede Medlem fra Høje har en Gryde over Ilden med et stort Agitationsstof, og dersom Regeringen, Folketinget og Landstinget bleve enige om at gennemføre en Bestemmelse som denne, vilde det ærede Medlems Gryde ikke kunne holdes i Rog. Jeg vil i Modsetning til det ærede Medlems Opfordring til Regeringen rette den Opfordring til Forsamlingen, til Udvalget, til Regeringen, til hele Lovgivningsmagten, at De ville gøre et alvorligt Arbejde for virkelig at saa denne Sag ført igennem.

B. Holm: Det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem, der nu satte sig, skal jeg indrømme, har for saa vidt sin store Betydning set fra mere end en Side. Sikkest har det sin Betydning, fordi det fra hans Standpunkt var grundigt, og saa vidt jeg kan skønne, belagt med Grunde set fra hans Synspunkt. Men dernæst faar det nærmest sin Betydning, fordi man kan skønne, at han staaer som den, der i Øjeblikket udtaler Flertallets Mening i denne Sal, og der er altsaa en vis Garanti for, hvorledes Meningerne om dette Lovforslag endelig ere, og hvorledes de endelig ville blive udtrykte. Jeg skal derfor kun gøre et Par ganske korte Bemærkninger til det ærede Medlems Foredrag, som det forekommer mig, at jeg ikke godt kan lade staa uden at sige noget dertil. Blandt meget af det, som det ærede Medlem udtalte, var der ogsaa noget, som han sagde, at det i Almindelighed blev sagt fra de fattiges Side som en almindelig Anmodning til Samsundet som saadant, og det var da dette, at de fattige, naar man talte med dem, sagde: Hold os fri for det offentlige Fattigvæsen. Det var, mente han, den Bøn, den Anmodning, man bestandig hørte fra de fattige, naar man havde med deres Sager at gøre. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret. Det er de fattiges Anmodning til Samsundet, og jeg vilde gerne være med til at gøre noget til, at denne Anmodning kunde blive overflødig fra de fattiges Side,